

Sygn. akt V CSK 463/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa B. B. i H. B.
przeciwko A. K.
z udziałem Prokuratora Okręgowego w G.
o rozwiązanie przysposobienia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 lutego 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 28 lutego 2017 r., sygn. akt III Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powodów kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami dopuszczającymi wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Pozwana, przysposobiona, pełnoletnia, zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 lutego 2017 r., którym orzeczone zostało rozwiązanie przysposobienia, naruszenie art. 125 k.r.o.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi uzasadniła wystąpieniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych:

- czy przysposabiający może żądać rozwiązania przysposobienia z przysposobionym posiadającym dziecko, powołując się na zaistnienie „ważnych powodów”, jeśli przysposobiony pomimo okresowego nieutrzymywania kontaktu z przysposabiającym jest związany uczuciowo z przysposabiającym i wyraża wolę naprawienia relacji pomiędzy nim a przysposabiającym;

- czy sąd może orzec o rozwiązaniu przysposobienia w przypadku, gdy przysposobiony wyraża wolę utrzymywania stosunków rodzinnych z jednym z przysposabiających oraz pragnie odbudować łączące go niegdyś z przysposabiającym relacje rodzinne, a więź emocjonalna możliwa jest do odbudowania jedynie pomiędzy jednym z przysposabiających a przysposobionym;

- czy przysposabiający może żądać rozwiązania przysposobienia z przysposobionym posiadającym dziecko, powołując się na zaistnienie ważnych powodów w przypadku gdy sam przyczynił się w znacznym stopniu do rozkładu życia rodzinnego;

- czy wpływ faktu powzięcia wiadomości przez osobę przysposobioną o dokonanym przysposobieniu od osób trzecich a nie od rodziców oraz brak

prawidłowych reakcji osób przysposabiających na negatywną zmianę zachowania osoby przysposobionej po powzięciu wskazanej informacji, a przy tym brak obdarzenia przysposobionej wystarczająco silnym uczuciem rodzicielskim oraz brak otoczenia przysposobionej odpowiednim poziomem troski wymaganym od przysposabiających po powzięciu wiadomości o braku biologicznej więzi pomiędzy dzieckiem a rodzicami skutkujący zmianą zachowania przysposobionej i rozkładem życia rodzinnego uzasadnia brak zaistnienia wskazanej w przepisie przesłanki wystąpienia „ważnych powodów”;

- czy możliwe jest ustalenie zaistnienia „ważnych powodów” po stronie przysposabiającego, w zakres których wchodzi trwały i zupełny rozkład życia rodzinnego, pomimo deklaracji osoby przysposobionej, że wyraża wolę pozostania w kontakcie z przysposabiającym i odbudowania relacji na linii dziecko - rodzic w stosunku przysposobienia.

Dodatkowo skarżąca powołała się na oczywista zasadność wniesionej skargi kasacyjnej ze względu na naruszenie art. 125 k.r.o. spowodowane jego wadliwą wykładnią

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

Zagadnienia sformułowane przez skarżącą nie mają wskazanych cech. Artykuł 125 k.r.o. był już wielokrotnie analizowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i nie ma potrzeby podejmowania ponownej jego analizy na użytek niniejszej sprawy. W świetle wspomnianego orzecznictwa, przysposobienie może być rozwiązane, jeżeli między stronami nastąpił trwały rozkład więzi rodzinnych charakterystycznych dla stosunków między rodzicami a dziećmi; gdy dalsze trwanie przysposobienia jest społecznie niecelowe. Za ważny powód usprawiedliwiający rozwiązanie przysposobienia uznaje się wygaśnięcie więzi rodzinnej, obopólne, a nawet tylko po jednej stronie stosunku przysposobienia; brak nastawienia psychicznego, takiego jakie normalnie cechuje relacje między

rodzicami a dziećmi. Podkreśla się, że oceny ziszczenia się "ważnych powodów", uzasadniających w myśl art. 125 § 1 k.r.o. rozwiązanie przysposobienia należy dokonywać z uwzględnieniem pełni stosunków między przysposabiającym a przysposobionym w całym okresie trwania przysposobienia. Powody te mogą mieć różny charakter, być zawinione, jak i niezawinione, przez jedną lub obie strony. Zawsze jednak muszą być zlokalizowane w sferze stosunków rodzinnych, charakterystycznych dla relacji między rodzicami a dziećmi (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 1968 r., I CR 664/67, 15 maja 1973 r., II CR 183/73, 8 grudnia 1999 r., II CKN 711/97, 7 listopada 2014 r., IV CSK 412/14, 13 września 2017 r., IV CSK 191/17).

Zaskarżony wyrok pozostaje w zgodzie z przytoczoną wykładnią art. 125 k.r.o. Tym samym nie może być też mowy o oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej, spowodowanej rażącym naruszeniem art. 125 k.r.o.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 4 ust. 1 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

aw

jw